

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 431. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708760652960/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Han trykkede hende tavst i Haanden, beholdt den uvilkaarligt i sin, satte sig ved hendes Side i Sofaen. Han vilde sige hende uforbeholdent sin Mening om hendes Mand; det nyttede ikke, han *kunde* ikke bekvemme sig til at betragte ham som en Paarørende for Pokker! hvad Forhold staar han i til *mig*? sagde Gerhard og knugede denne Haand dér med de blaa Aarer og den af Synaalen haardtprykkede Fingerspids.

Det er *Dig*, Hanne, jeg vil være god imod – men jeg kan ikke taale hans Paatrængenhed – det *maa* Du vide. Vi er jo ingen Børn!

Hun slap hans Haand, lagde sin Arm paa hans Skulder, bøjede sit Hoved imod ham og græd: Sig det ikke – sig det ikke saadan, Henrik! bad hun. Jeg er dog saa ulykkelig!

Han klappede dette Hoved dér; hun lagde sig helt ind til hans Bryst, som vilde hun græde ud engang ved en Mands Bryst.

Han hviskede uvilkaarligt – som en Trøst: Hvem er lykkelig? Tror Du *jeg* er?

Hun saa' mønstrende paa ham gennem sine Taarer – et Kvindeblik – ikke skarpt men dog undersøgende nok:

Jo, Du er lykkelig, Henrik. Du skal ikke sige det modsatte, for at trøste mig. Du er lykkelig med hende – Du har jo heller ikke Grund til andet. Du kan se saa underlig længselsfuld ud af dine Øjne – Du er aldrig hos os i Stuen, men altid langt borte aa jeg misunder Dig; det er stygt – men jeg misunder Dig. Tiden har gjort mig lille og snever – men jeg kan ikke derfor. Nu da Du er kommen, véd jeg godt, hvordan jeg er. Henrik, Henrik det kunde have været ganske anderledes! –

Han saa' paa dette Haar, forpjusket som det var; paa denne Pande, med en Fure i; paa disse Øjne, der vilde skjule sig og dog løftede sig, matte og trætte, røbende sig og tilstaaende ham, hvad der ikke længer kunde have Værdi for ham – hvad hun selv *følte* at der ingen Fristelse, ingen Appel indeholdt for ham og han bøjede sig ned til hendes Mund, som bad ham – uden Ord – om et Kys.

Han kyssede sin Kusine – et uskyldigt Kys – ikke hende men en hel lidende Kvindelighed igennem hendes Sorger og Skuffelser og trofast gemte Hemmelighed og han fik en saa uendelig